

444 23- 9571

Lukács György Egyetemi Tanárnak,

Budapest.

Ferenc-József rakpart .2.

Élyentisztelt Professzor Ur!

Egy évvel ezelőtt, amikor a feleségem, Begya Irén elvtársnő egy alkalommal át akarta nyújtani Önnek az általam írt könyveket, azt a választ kapta, hogy "Egyelőre Ön, nem ismer engem mint író, ideje pedig nincs" engedje meg, hogy most megküldjem Önnek, azóta megjelent könyveimet. Itt ebben a levélben nem akarok írni ezekről a könyvekről, hiszen minden alkotás írója helyett beszél, de mégis felhívom figyelmét a következőkre:

Közel másfél évtized óta, olyan aryonhalgatásban és mellőzésben van részem, amihez fogható irodalmi téren, még sohasem éltem át. Én ezt elégsokáig el bírtam viselni, azonban most az ön részéről, mint irodalmi kérdésekben kétszegtelenül a legilletékesebb fórumtól kérek nyilvános állásfoglalást.

MTA FIL. INT.
Lukács Arch.

Hűséges olvasója vagyok az ön írásainak, feleségemmel Begya Irénnel együtt. Ezért - úgy gondolom - megismertem önt, mint szellemi embert. Ez az oka, hogy ilyen nyíltan fordulok éppenához.

Engedje meg, hogy felhívjam figyelmét arra a valóban példátlan körülményre, hogy "Zabadság" című napilap, amely pedig sok könyvkritikát hozott eddig egyetlen szót sem írt a következő könyveimről:

1. "Föld, Kenyér, Szabadság" 1945. 400 oldal Athéneum

kiadás. /

2. "Ítélet előtt" 1946. 500 oldal, Küller Árpád

kiadás.

Ilyen mellőzésre és rosszakaratu agyonhallgatásra nincs példa a magyar irodalomtörténetben. Ezt mind volt irodalomtanár mondom a Profesz-szor Elvtársnak. De a mellőzés nemcsak irodalmi szempontból sértő és megalázó, hanem mozgalmi szempontból is: 15 évvel ezelőtt léptem be a kommunista pártba. Hét börtönben, internálótáborban stb. voltam, ezek közül kettőben kétszer is. 1942-ben vallatás közben kétszer is kísérletem öngyilkosságot, és az első között voltam akiket Gestápo 1944 március 19-én letartóztatott. A németek háromszor akartak agyonlőni. /Komolyan/ Most a türelmem végére érkeztem. Hiszen nincs író, aki hazamosabb ideig tűrheti az ilyen mellőzést saját pártjának "irodalmi" lapjától.

Ugyancsak mélyen hallgat munkáimról a társadalmi Szemle is. Hogyan lehet Lukács Elvtárs, hogy Te aki ott tartod a kezdet a magyar irodalom útjén, nem akarsz tudomástvenni minderről és nem védesz meg? Hiszen az új szocialista forradalmi irodalom védelméért küzdesz, minden szavaddal. En tudom, hogy tehetséges vagyok, hiszen hathasábos vezércikkek, kritikák jelentem meg nem egy lapban relam, amikor még rajtam kívül valóban mindenki hallgatott ebben az országban; aki élismert és beérkezett író volt. Kár lesz ha elkall-dom a lármás tehetségtelenek, az ügyes karieristák és az egymásra assarkodó elvetélt irodalmárok klikkjei között.

Nietsche könyvedhez sokszor gratulál, és őszinte nagy-rabecsúlással üdvözl, mindenkori tisztelőd:

Kovács Lőrinc

MTA FIL.

Lukács /